

Països Catalans

TURISME

L'hotel Melià Golf Vichy Catalan celebra el cinquè aniversari

Patrimoni

Belles pedres velles

COMARQUES GIRONINES • La demarcació presenta una gran diversitat, complexitat i singularitat geològica
SINGULARITATS PENINSULARS • La regió volcànica de la Garrotxa i la pedra oscil·lant de Pedralta **PUBLICACIÓ** • Els geòlegs Lluís Pallí i Carles Roqué ressalten en un llibre 300 elements singulars de la demarcació de Girona

Albert Vilar
GIRONA

Les comarques gironines presenten una gran diversitat, complexitat i singularitat geològica. Un patrimoni geològic que tant abarca afloraments com grans espais i que permet conèixer la llarga història de la Terra. La part més antiga, a nivell de vida, es troba a la zona de Terrades, a l'Alt Empordà, on s'han trobat fòssils amb una antiguitat de 540 milions d'anys. La part més moderna, ja dins del Quaternari, són els aiguamolls de l'Alt i el Baix Empordà.

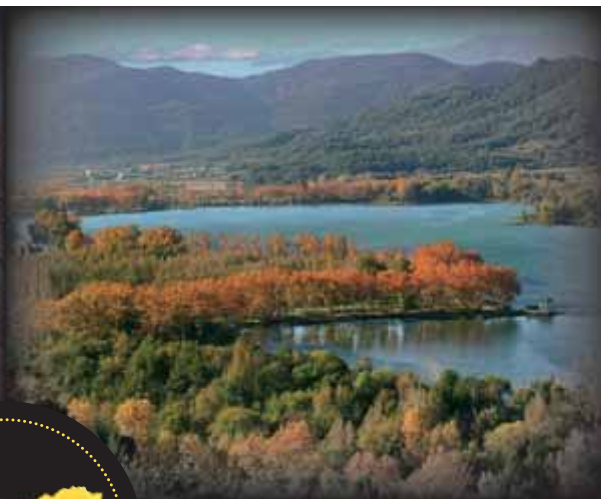
Tampoc no es poden oblidar, a la mateixa comarca de l'Alt Empordà, la presència de fòssils del Juràssic per la zona del castell de Sant Ferran de Figueres. A la mateixa comarca, a Albanyà, s'ha trobat, per ara, l'únic jaciment amb empremtes de dinosaures de la demarcació. A Caldes de Malavella, però, s'ha localitzat un gran nombre de fòssils d'animals.

A l'Alt Empordà es troben els volcans més antics de la demarcació. Un vulcanisme que també es troba al Baix Empordà, al Montgrí, i al Gironès, a Sant Martí de Llémena. Però el més important es troba a la Garrotxa, amb una quarantena de cons. És la regió volcànica més important de la península Ibèrica. Dins el vulcanisme també cal destacar la cinglera de Castellfollit de la Roca.

Un altre element únic de la península que es troba a la demarcació és la pedra cavallera oscil·lant de

Cerdanya. Glacera rocallosa del clot de Malniu de Meranges

Pla de l'Estany. Estany de Banyoles

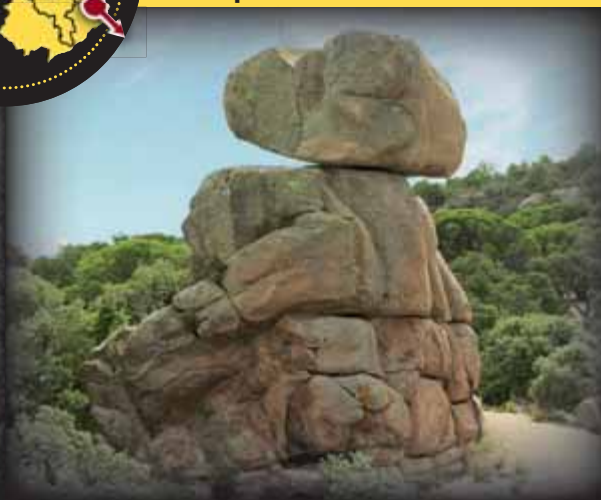

Ripollès. Mina de petroli de Sant Joan de les Abadesses

Garrotxa. Volcà Santa Margarida de Santa Pau

Baix Empordà. Pedralta

La Selva. Sa Palomera de Blanes

Pedralta, entre Sant Feliu de Guíxols i Santa Cristina d'Aro. La pedra pesa 100 tones i l'any 1996 el bloc va caure. El 1999 es va reposar. Dins de les pedres oscil·lants també hi ha la Roca dels Sacrificis, a Capmany.

Tampoc no es pot oblidar l'estany de Banyoles, que és la massa d'aigua continental més gran de Catalunya. A l'entorn de l'estany s'ha trobat el fòssil humà més emblemàtic de Catalunya, com també s'han trobat restes ar-

queològiques a diferents coves: Queralbs, Serinyà... I dins de les aigües trobem un gran nombre d'aigües termals: Caldes de Malavella, Vilajuïga, Madremanya.

Dins de les explotacions trobem les extraccions de sorra de les dunes o de minerals de les mines, on destaquen les de talc de la Vajol i la de fluorita d'Osor. També hi ha hagut explotacions de ferro, carbó, plom, caolí, galena, antimoni o petroli. Sense oblidar les pedres de Girona,

les més conegudes, per la presència de nummulits, però també la de Begur o la de Banyoles.

Una acció humana que ha provocat també alguns canvis del panorama geològic, com són els assecaments dels estanys de Belcaire i Ullastret o els canvis dels cursos dels rius Ter (1302), Fluvià (1740) i Aubi (1924).

Una acció humana que també està afectant altres elements geològics, especialment al llarg del litoral, on es pot posar l'exemple

de les construccions a la muntanya de l'Estartit, amb les esllavissades de l'any 1994, o la desaparició constant de la platja de s'Abanell, a Blanes.

Un litoral, com és la costa Brava, que presenta una configuració molt singular, amb les cales, penya-segats i coves. Menys conegudes són les platges fòssils, que es poden trobar a diferents indrets, com Calonge, Palamós i Sant Feliu de Guíxols, o elements singulars com l'arc del Portitxol, a l'Esca-

la; la cova d'en Gispert, entre Palafrugell i Begur, i que és la més llarga del litoral granític amb 160 metres de longitud; el Cavall Bernat, a Platja d'Aro; les foradades de Castell o de la Morisca, a Palamós i Torroella de Montgrí, respectivament, i sa Palomera, a Blanes, que és l'aflorament de roca més meridional de la costa Brava. Però també hi ha elements singulars a l'interior, amb glaçeres, cingleres o muntanyes, com la de Rocacorba, a Canet d'Adri. ■